

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 36

Fylke: Sogn & Fjordane

Tilleggsspørsmål nr.

Herad: Nord-Traagbøy.

Emne: Helsing, fakker og ålfurd.

Bygdelag: -

Oppskr. av: Johs. O. Kvalheim.

Gard: -

(adresse): Ræudeburg, N.-Traagbøy

G.nr. - Br.nr. -

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1. Ein nikkar eller riske paa hovudet, ellersom ein henholdsvis vil bejale eller berøkte nok.
- x) 2. Det gaar mykje tilfeldig fyrre seg. Kjende folk kan møtast paa vegar utan aa helse paa kvarandre, - tykkjest karstje, den eine eller baare, at dei, staa ikkje paa helsefot med kvarandre. Det ligg vel so til, at ein bygde- framand skulde helse fyrst, paa dei stad- berande, og daa helse sjölvsgt sistreunde og. Og det fell vel ogso so til, at ein bygdemann vil ikkje, "nærmünde" seg til ein framand, for den framande, sonar flagg". Talfall er det slik no. Ein spørlet det til den framande part aa gjere fyrstak i dette, um der kan bli helsing eller ikkje. Sjölvsgt helsest. Kjenningar. Kjendsfolk som treffert i by, paa reise e. l., kan daa finna sjölvsgt grønnar til aa prahelsast av kvarandre, sjölv um det ikkje er so sers brukt av dem paa heim- lige grønnar. Under ellers like andre forhold, so vil helsing meir hilsegje seg ieffert paa åyde vegar med like ferdsel, enor i folkaplåm.
3. Det var det vist ikkje.
- x) Sjaa midt på s. 704, N.-Bergenbūs Amt, 1. del, av et. Helland. 7856

4. På a vegar brükt dei aa segje „godt i möte!“ eller „godt mot!“ eller „goddag“. Den som sist var ute med helsing, künne til dei tvo fyrste helsingar svare med det same, eller ogsaa segje „godt mot ja!“ „godt i möte ja!“ „takk, det same!“ „takk, det same til deg!“ „Goddagen“, var, og er ogsaa brükt. Var det gode kjenninger og bers praagta slegbrüingar so handhelst det ogsaa, i vissa det var long tid sidan dei hadde funnest. Og so var det ogsaa aa segje „flittig“, i ei eller annor ordleing, s. d.: „flittige man!“ „dü er flittig, so har teke fraa deg so long veg!“ „dü er like flittig, som dü har vore!“ o. s. l.

Dette var og brükt aa „komplimenter“ folk med, naar dei var kommen til hüsar, og var praahelst, og i andre umröme med, i vissa der var brükt lang veg av dei tilkommende.

Og so künne ein av partarne vidare fortselle med: „takk for sist!“ for eitt eller anna godt dei hadde nyote av, eller tyon den andre parten. Dette sküdde ein ogsaa hüge fraa aa segje naar ein kom inn i hüsar, og helst i eitt med, og etter helsing, var det so der laag grunn til kelle fraa fyr, solus.

Nor „godt mot“, og „godt i möte“, aat aa fell vekk i umgongen blant folk her.

(Spaa s. 624 og 625 i „Nordre Bergenhus Amt. I. del av Amüend Helland, 1901“).

Nokon stor stejlrad, millom kar og kvende med omsyn til det som er nemt fyr, var der vist ikkje. Bortom kom vil helst i slike höve likesom utanom dei vatn, eller i „bakgrünnen“, men der vart no handhelsing til deim med, oftast „Tilkommen til!“ eller „vil komme eller?“ vart, og er og brükt, til ein, eller fleire, som kjem til gaande eller kvilande som fyre far. (nærmar sig)

5. Det kunne vere, og er ymse maatar aa helse
paa dei her nemde slags av møtande.

Fyrj prest, skriivar, lensmenn og andre store
vyrdige folk, vart det helst brukt aa ta
av seg hatt eller hûva. Dette vil vera blik
no ogsa, hvis ein staar paa ein framand fot
med desse. Er ein granne eller godt kjendt med
sein, vil slik helsestykke verte mindre brukt.

Stegtningar som ein sjildan treffe, vil og
hendelsesvis paa same slags framhelsing, og
brûlegaste hvis desse er av nokor "stand, eller
stilling". Millom grannar vart det ikkje so
mykje fyregjeste. For grannar i Norge er sjeldan
persona grataa fyrj kvarandre.

Men sjølvsagt vilde ein prøve aa bære fram
same helsestykke som den andre parten
kom til aa helse fyrst med. Same brukar og
gjere ein svak, lett baying, eller nikke med
hovudet og helse deril med ord, utan lette av
hatt eller hûv. Men ellus so veit vi, at ei
helsing kan paa so mange slags svigr eller drag
yver seg av augeleg, andletsdrag og toner
i den muntlige helsing. Det vil vel bli blik
at møte ein framand folk, vert desse påsedde
som dei som kjem inn i hûsi, det blir dei som
ventest aa taka fyrst til helsing.

Bygdefolk plar sjelden helse med lette av hatt,
eller hûv. Her er vel den lettvinde og, avkorta
militarhannar teke i bruk kantskje helse,
aa bære ein eller fleire fingrar til hatt- eller
hûvstot, ofte med eller utan ordhelsing.

6. Dette kann sannskelig segjast nokk om.

7. Det er vel nokk i det, at ein i høgidsklade
faar eit bildiv i aa fare med mine fyregjeste
boade med helsing og anna delikt, so der blir

ein betre doan eller stil yver det som kan
 treffe til av eit eller anna. Noko kan no
 det virke og, at som oftest vil andre, eller
 „dei andre“ og vere høgtidskledd, og sette ut
 nokk ogso framlokke nokk fyregjerde i dei
 tiltreffande helsingshovi, og so vil det nok
 seinare minne seg av seg sjölv, at det høyle
 med ein mein ryddelig og fyregjerdslig fram-
 sferd til høgtidsbunad, sjölv um ein er assien
 med slikt blant andre.

8. Dei handhelste paa Kyrkjestaden, og vart
 det med alle omleg, som stod i samrøde, sjölv
 om ein ikkje kjende alle. Kjenningane vart
 fyrst prøvde, og so skulde ein ikkje gjere
 forskjil, eller yverjaa dei andre. For dette
 mykje fallt burt. Men det var daa som no,
 at det var helst millom diinn som sjeldan
 treft, både langt fra einannan, som
 kjenningar eller blytvingar, at handhelsting
 littsom laag fyre. Millom nordlunde av
 slike nemde var det lite eller intje brukt.
 Det kunne vel treffe til paa Kyrkjeveg og,
 og paa reise, og treft paa handelsstader,
 i brudkaup, gravlag, barnedaup o. s. v.

Paa vitjingar handhelste ein paa alle
 i huset, der ein tok inn, borri med. Det heit
 „aa helte tepp i handa“, og etter gjestling att-
 „med“, skulde ein og „takke tepp i handa“ til
 alle, ialtfall dei vartne. Dette sibe er endda
 brukt delvis i fjerne høgtidslag.

Men handhelsting paa alle i huset paa
 vitjing er mykje avleke, og dette gjeld ^{vi} ~~dei~~ takke
 fyl maker og. Stum skulemestare brukte
 vitt og aa ta handhelsting av borri naar
 dei kom inn i skulestova om morgonen.

(Tankar om smittefare ved handhelsting gjere
 vel sibe.)

- 5
9. Dette har vore brükt, og ein kan sjaa det no til dags og, ikkje so rast sjeldaa.
 10. Dette var för noko självagt og almindelig. No er det ikkje so självagt aa sjaa i brükt. Kva der var aa ta seg fyre, am ein höyrde klokkingjing ute fra markje, veit me ikkje noko om, Heller ikkje noko om Kvinnormen solis!
 11. Det har vore höyrt at ein skulde undgå aa möte likfygje, for det skulde vist ikkje vore godt, heldigt eller slegt. Til vanleg plar ein vise stillefaring, gjve seg or veijen og helst slusse opp med andletet mot baara og lyfte fra hovuddetkje, eller ta ke hatten helt med ved sida, ialfall til baara er forbi. No er dette vorte brükt som bussferdsle, so mistande veit ikkje kva som fyk forbi.
 12. Dette har me ikkje höyrt noko om.
 13. Gjomorn! eller, gomaaren; sa ein för berre til morgonterük. Men har blitt til det, at det har vorte brükt lenger, og lenger utyver dagtidi, vist solis som eitt kiltuyp til ilt slags friskfyragt og goodwillagt boma- snobbri, ialfall til mein det nærmar seg ettermiddagen. Usimelig vert det nok ikkje agta fyl; men ein fell i tapkar at det kan vere ihäveleg. Horn! höyr ein og. För sa dei, farvel! naar folk skjedest. No vert det vel brükt slik evdda mytje, men det brükast mytje aa helte med, boma- lakt när ^{vier} fär, boma naar ein kjem.
- Kvorn klokkeslett er det vist ikkje so nøgje med. Goddag vil helst brükast fra kl. 10 fra til ettermiddagskoffitid, kl. 17. s. d.. Men det har mytje aa segje solis kva aarstid det er.

Det vert dagstiset som bestemmer mykje solis.
 Naar det vert kveldstykning, so heitte det
 „god kveld.“ Naar ein skjeddett so vert det
 „Kanskje same helsing aa med, eller „go natt!“
 hvis det nærma seg sengetid. „God-natt“ fell
 kanskje helst inn under litt meir fortreleg-
 -arta utslag av helsing, so folk er ikkje so
 raddt ferdrag alltid til aa bruke den, men
 Kvijs helst til „go-kvold.“ „God-afren!“ høyrast
 vist ikkje her, av dei som høyre bygdemore
 til. „God middag!“ er brügt berre som eit
 avskjiltbütrop til slike som skjil seg færa
 til middagstid, fæa Njyrtgieweg, utferder og
 smaatårar. Her til svarast, „takk!“ „ligesaa!“ eller
 „takk, deg det same!“ Det fell likt fæa Karar
 og Kvenke, gamle og unge.

„Adjö!“ er mykje brükt, og i mange hove.
 Folk tykkje vel det er fint, og naar det
 meir alvorlege farvell tykkjet vel mykje
 betydningofullt, so er det kinvalegare aa bruke
 det meir lettsinte Adjö. Som regel svarast
 der med same bort. Det kan brükast ünny
 Kva dagtid det er. Her ber det til blintkollt,
 so fell det oflast velkk. Det er varstelig aa
 seije nokar grense fæa brüken av det. Men
 kanskje nardüandis i snarvitjingar, og slike
 som heffast som oflast, brükar det ^{oflast} oflast.

Noko som er enddaa nyare er „ja du får ha det!“
 til avskjil, og som der svarast fæa med, „ligesaa!“
 Stümetidur tek ein bütt ja, her, og i svarast
 leggje til, „takk!“ fæa eller etter, „ligesaa!“

Av og til høyre ein: „Kü goddeg goddag“ i svar
 takk, og fylgt av navnns naoneldi til den faabulle.
 Dette skal vel vere ei venleg glederhelsing i „over-
 -kanten.“ Navning av navn til helsing vert opplekk
 som ei lillegevnerlighet. Gommen kan ogsa høyrast
 i dette hove. ~~naoneldi til den faabulle~~

BIBLIOTEKETS SAMLING

14. Sjaa fyrr svar. 15. Veit ikkje noko aa svare her.
16. Kvi desse tvo helsingar er ikkje vanleg heile døgnet rundt, og kan elles vise til svar 13.
17. Det var brükt aa halsa med „Güds fred!“ när ein kom tilhüsar. Trüleg slik: „Goddag! og Güds fred!“ Men vi veit ikkje kor mykje det var brükt. No er det ikkje brükt lenger. Dog veit vi der höyrest enddaa hendselsois: „Güds signe!“ eller „Güds signe!“^{enne}, eller som det er kor eller kvende som kjem i hüset, og heltaar som vanleg: „Goddag!“ „Signe arbeids!“ og „signe skovet!“ brüktatt mykje laande ute og inne. „Signe kvila!“ brüktatt like inne. Men daa er det mein brükt aa segje „set i fred!“ ute, og til deim som set og kvila ved vegar, eller andre stadar. „Signe laget!“ er nokos mykje brükt laande til festlag, og andre samvar. „Signe spising!“^{Signe spising!} „Signe maten!“ er vist ikkje brükt so mykje som „vilbetomme!“^{svare} og laande vert brükt etter ein har helst vanleg, ved innkomme til mattider. „Vilbetomme!“ brüktatt til svar, när nokon takkar fyr uttkvart. Men det kan og heite: „ikkje noko aa takke for!“ eller „sjölv takk!“ eller som det høver best til.
18. „Velsigna vere du a. s. b.“ kann ein segje til einkvær, som har gjort ei hjelpe eller gattarverk.
19. Hvis der er folk inne ogsö, so vil han nokk helse aanyo, naar han kjem inn til desse. Men heffe han ikkje folk inne, utanünn dei faatulste ute, so kjemne me ikkje til at der vert helsing daa, av gjebben.
20. Det er det ikkje so godt aa segje noko om.
21. No brüktatt det aa laante fraa dora, vist alltid.

Her for var det like eller i det beste brukt. Kanstje nå
 ein gjekk inn hjaa, storfek, eller paa vill-
 22. fremmande stadar. Der soarast: "Kom
 inn," "Kom." Og er der vorte høyrd, ja, ogso,
 nærmast som med ein spjettstone i. "Torsogo" seggest ogsa.

23. Det var, og er vanlig na stansu ved døra, til
 ein ^{vart} boden plass. Var det sikkert, at
 det vart, eller er, "lynvisitt," vart sitjing avlege,
 24 og hül og hatt vart paa, og seggest det fraa, at han
 skälde gjere sitt snarred leure, og tertejs og
 gaa att snart. Hvis iktje so er, og der er sjaa-
 ande til sitt lengere stogg, tek ein tilvist plass
 med takk, og tek hül eller hatt av. Grannar
 imillom tek det daa iktje so nigje med hatten
 og hüva, dei blir oflast paa.

25. Dette kunne bli mangeslags utsegne. T. d. :
 "Du er flittige du," "flittige mann," "ja du er sitt sjil-
 dant menneskje ä sjaa," "nei no blir det vist sitt
 anna veir," "det var tejet (eller, gjild) du vider
 sjaa inn til os, (eller, innfor döra)." "Du har just
 iktje frakka dirstokkane med fyr os." "So dette
 utvalg ^{vart} vart det vel spandit ett eller fleire,
 eller ^{som} det hörde til. Og der fint vel fleire med.
 Var det ungdomar og born, som avble aa setje seg,
 so var det vanlig spjettstone, at: "du veks nok litt vel,"
 "du synes kanstje du veks for seint?" "du er so lang
 for, at du skal iktje vere redd aa setje deg ned," og
 har dette laga seg til avdi det skälde høyrast
 sitt ut, at voksten gjekk forare og lettare fyre
 seg naar ein sto, enar naar ein sat, og der til
 vere sitt kompliment til deira fremmelighet og
 veltvokstenheit. (Du, vart sjölv sagt bytt ut med, De, eller hövi.)

26. Sjölv sagt vart det skjilnad fyre gamle eller unge,
 kjenningar eller frandfolk, gjifte eller ogjifte, o. s. l.

27. Du vart som regel helst med same tekst, som dei bar fram sjolve, og seljeglans vart snarast
 28. tilbode. Taldre tide varde det ikkje lengje
~~blotte~~ for den tilkomne folk gjere rede for
 kvar han var fraa, og daa bar det snart
 ut i det vide og breide om alt som kunne
 stulle myfikkjerheit og vellyst, om dei forhold
 som høyrde til den framandes kjendtskapsom-
 røme. No er dette ikkje so mykje om aa gjere
 solis, og yvulet dette mein til dei framande sjilt
 aa ber fram. Men ein var, og er ogso, mein
 tilbakelalden og ombentksom med omgangstoner
 in til framande folk.

29. Greil ein aa passe opp dei innbedre, so vil ein
 gjerne møte diom ved inngangen og helse di i hand,
 goddag f.d., og med velkomsttrykk, fylgje
 dei innover i huset til dei vert setta.

30. Det kærre bli av dei vanlegt, som nemt fyre,
 eller, "no man de (du) (dú) leva so vel, og, takk fyre
 meg (oss)". Svar: "Stkje aa takke for, det var kjint
 de (du) vilde komd aa smkke ^{med} (beskje) oss." Offt handelling.

31. a). Du man ha títke fra huser (reisa)!
 "Gjúd han vere med deg!" "Pass dag no, og sjaa
 deg fyre", "du man thrive snart!", "lat oss fra høyre
 snart fra deg!" Der som for, svara mid, det som
 er nemt i fyre svar. Handtrykk og vinking offald.
 b) Omlog som fyre a., med handtrykk, og gjensidigt
 ynskje om aa sjaa kvarandre at, enten her, eller
 hinsides, tilskedd avstjilsvinking med hand,
 hús, eller kommedúk.

Kaar der vart vefthing til born, eller mellom
 born til avstjil, ^{sein} "so se di, nanna!" til borni, som
 tildiv til borni, at desse skal handvinke
 til kvarandre, eller til dei vakkne, som so svara
 med, same fátke, og ropar nanna! nanna!.

Om Kjysing eller spursmaali, veit me ikkje
anna aa segja, enn at ein mann som var
fodd ca. 1830, fortalde han hoga eldre
kvinnor brukte aa meenstjysse kvar-
andre, naar dei møttest ved Kyrkja.

Men dei framstikkande brot, Kantar eller
skjeggjar paa Kysene, eller svarte hule
dei hadde daa, var ofte til meins for deim.

Kjeldetilvisingarne for fear gjer resten.

39. Ja, og Kalla dei aa bytje nase, men det var
vist helst millom systkin i mindreareigheit
det bruktest, so til 40, kan der ikkje
segjast noko sikkert, og samelic 41. ()

42. Dei la arbigti saman ja, aa det Kallast
derav, aa sigte, og sa dei med ein Kjarkegrings-
toner a-a-a-i-i-i, som tok til Kjaast, men
hogna til fyrste i, for derfra aa la tonen
berke seg mot slutten til ^{byrjings-}utgangs tonen.

43.

[Redacted]
Paa Lore Sturmann
Kalla dei slik, sigling, aa godast.
Sa sigte, eller godkjate bruktes millom
barn og mor, millom mindreareige syst-
kin, og hendelsisvis var det bruket av
faren, og andre vakene, som iitt Kjarkegn
mot barn. Millom vakene var det vist
ikkje bruket.

44. Naar presten hadde slutta gudstenasta,
og det var haade alsergang, ^{guds tjener} grøtste han
alsergjefarne, til tükke og saligheit,
fyr han forlet Kyrkja, og la desuten
til notre paa minningsord. Naar folket
daa kom ut, vart alsergjefarne av og til
paahilste av sine vener med, til tükke

og salighet, og med handhelsing. Dette brukast ikkje so mykje no., "Til tette med dagjen!" sa, og segjet der endda, naar ein kjem til, barnedøp, konfirmasjon, konfirmation eller fødselsdagsfest.

Det brukast aa handhelst til same tid. Men ein er ikkje er innbeden, so vert tilbøgt same ynskje av andre, som kan treffe til aa møtest med nokon av husebyderr fraa festlaget. Handhelsing kann og verte brukt i dette høve ogso.

No høyrest kannstje mest^(u), gratulerar med dagjen!" i fornemnde omblende.

45. No segjer dei, god() jøl! "Godt nyttår! "Goo fræstje! "Goo junsel! "Goo tūr! " til dei som skal fraa ei minde reis, eller utferd. "De man ha go tūr!"

46. Til slike befrader var der vist ikkje fast ordlaga skjikk eller utsegne. Men ein tok til ord fraa kvar sin sjålsagt mule, som kunne ha mangeslags innhold, og svip yver seg, alt etter kor utsegjande og ordhittler kvar kunne vere.

No er "Kondelerer!" vorte svart almindelig. 47. Til vanleg høyre ein: "De man ha tūven takk." "De man ha mange takk." "De man ha stor takk!" og, "De man ha takk fyr oss, (eller meg)!" Er det eintal, so vert De, bytt ut med du, sjålsagt. Handtak høyre ogso ofte til dette.

48. Slik takking er vist brukt, naar avdøde ikkje etterlet seg nokon, so uteskan det dette på seg.

49. Det er helst barn og ungdom som driv med slikt. Rekkje hvinga ut, gjire, lang nase, med spjira kande fingrar av ein, eller beae brender

framfyr nasstorken (nasstippen) til seg sjølve.
 Rikke med bare peikefingeren paa sine hande.
 Her til høyre ei „fosterka“ fakte, nemlig aa
 leggje peikefingerens ^{med andre hande} tåspisset i rett vinkel
 oven den fyrstnemnde finger, og so stryke med
 sistnemnde finger framover den underliggjende
 finger, flere, til mangfoldige ganger, i hurtig
 taket. Vidare, aa bøye seg litt fram, og so
 klappe seg med ei hand paa „baken“.

Herhen høyre vel og same fakte av kvinner,
 sendog brukare aa lyfte oppr statokarne bok.
 Men om der i siste tilfelle absolutt ogsa
 brukast aa handklapp, er uvist.

Den siste fakta skal vere eit probat råd
 til aa sterke bjørn med, naar kvinner treffe
 i forvarende paa haar i markje. Tallfall
 nemne provst J. S. Bregb. i „Kvitfjords Beretning“
 dette ogsa, fraa det 18. aarhundred.

50. Her vist alle døydde her, som verkeleg hadde
~~brukt~~ laget bruk av „f“ og „far“. Det er bare
 bruket du og De. For ca. 50 aar sidan kunne
 ein høyre ofte, at barn sa De! til mor, eller far
 sin, eller „De mor!“ „De far!“ Men no er vist dette
 felle vekk. Men „De“ vil helst bli bruket til eldre
 folk, framande, og sitta ein tykkejer skal ha
 eit vyrdningsbillegg av ei eller onnor orsak.
 Her i heradet vil alle vakkne du til einannan
 er so der kjennest som bygdefolk. ^{F. og far bruket} _{for, der vi bruker De.}

51. Nu dette brukast ikkje, i banfyr i spök.
 Til hunden kan der sejjast: „vel han sjaa i fakke
 seg heimatt!“ Men „man“ brukast isladenfor du.
 „Har mannen vore i loyn?“ „Har m. vore aa
 fiska?“ „Fættige m.“ „Brük vel m.“ „Kvar er den
 mannen fraa?“ „Er framande mann i de og far.“

Henvisninger
um

Legges til 13
nr. 36.

helsings- og kjysstykjekar, fra
Bergens Museums aarbot 1937 med
Norsk Dialect-Lexicon (W. F. K.
Christie) af professor Tredrebi.

b. 149-150.

Nordre Bergenhus amt 1. Del av A. Helland.

b. 625.

Helland har her gjengjett Christies tekst
men ikke aet, og desuten Blom.

Christie har henvist til Jobs bok.

Men enddaa mer kan anforart
fra: 1. mos. 29. k. 11. v. Jacob og Rakel.

— " — 13 " Laban " Jacob.

— " — 21. — 28 " — " hans børn

— " — 33. — 4 " Eban " Jacob.

— " — 45 — 15 " Josef, hans brude.

— " — 50 — 1 " — " og hans side far

Rüts bog 1. — 9 " Noomi, svigerdatter.

— " — 1. — 14 " Orpa, Noomi.

2. Samuels 14. — 33 " David, Absalon.

1. — " — 20. — 41 " — " Jonathan.

Lukas 7. — 38 " Jesus, synderinden.

— " — 45 " — " Simon.

— " — 15. — 20 " Faderen, fortabte

— " — 32. — 47-48 " Judas & Jesus.

Mattæus, Marcus

Ap. gjerninger, 20 k. 37. v. 7856

Johs. O. Kvalheim

8/2.-1954

NORSK ETNOLOGISK GRANBOKING

1828

Tillegg,

Lepps, til nr. 36

til spørsmål nr. 36, av for 15
innsendt svar fra Nord-Vægsøy

I tidi ca. 1860-1895 veit me um, at
ei bestemor og hennar gjifle dotre
munnkjysa kvarandre til avskjed,
nær bestemori vitja deim. Ho og
dotterne var fidd i nåverande Selje herred.

Uen provst L. Strømme, som bødde
i Selje herred, fortalde lærarne. Når
provsten heldt middagsselskap for
deim (etter skulestyremøte e. l), munn-
kjyste provsten provstefruva, nær
dei forlet bordet. Det var vel som
eit aris- og takkekjys for gjestebods-
möda.

L. Strømme var fidd i Lore
Sunnmøre, og hadde vore i Finmark
for han kom til Selje ca. 1885. Han
stutta her 1910. Fruva var fidd i
Kristiania.

8/2-1954.

Johs. O. Kvalheim

S. o. Fj.
Nord-Vægsøy